

Vluchtelingen

Dit artikel is gebaseerd op inspiraties van Marieke de Vrij, onder andere vrijgegeven tijdens de redactievergadering van TIJDSchrift Vrij in september 2014.

“Vluchtelingen weerspiegelen dat wat mensen op wereldniveau niet onder ogen willen zien en daar als het ware voor vluchten.” Het is een verlaat proces dat op gang komt nadat andere fases niet serieus, compassievol, adequaat en praktisch aangegaan zijn. Dat is niet op de individuele vluchteling te plaatsen, maar moet gezien worden in gemeenschap van mensen, als een collectief.

Onevenwichtige beslissingen elders, die te weinig doorleefd doorvoeld zijn, creëren onrustgebieden in de wereld. Dit gebeurt om het denken op te schudden naar een ander niveau van omgaan met zaken die onweerlegbaar waar zijn, zoals het negeren van wat men weet, het vastlopen van vredesprocessen, door eigengereide overstemming en het zelf niet willen inleveren. Herschoning van denken, om tot inlevend gedrag te komen, verbetert het klimaat.

De enkeling

De enkeling die op de vlucht is, gaat in de basis voelen: waar is mijn wereld nu? En waar ben ik? Stel dat het ons gebeurt, hier in Nederland. Herinneringen van vakanties van ooit, de terrasjes van ooit, het bed van ooit, hoe lekker warm het was in de winter, enz. komen dan naar boven.

Het is alsof heel naakt door vluchtelingen wordt ervaren hoe het was, hoe het is en hoe de wereld in zekere zin doordendert in

zijn gebruikelijkheden. Er is hoop doordat het oog van de wereld naar de onrustgebieden toe is gericht, maar er wordt weinig belangstelling bespeurd. De enkeling weet, hij is met velen, en blijkbaar doet de persoonlijke geschiedenis er nu niet zo toe. Algemene noodhulp is het best mogelijk haalbare en dat heeft vaak te maken met de primaire levensbehoeften.

‘Vluchtelingen weerspiegelen dat wat mensen op wereldniveau niet onder ogen willen zien’

Er zijn vluchtelingen die zich begenadigd voelen binnen het vluchtelingschap. Zij hebben intermenselijkheid ervaren, belangstelling, bezorgde blikken, mensen die compassievol werkelijk begaan zijn. Sommige vluchtelingen kunnen onderling herkenning lezen in elkaars ogen waardoor mensen samen een goede houding weten te creëren, maar andere kwijnen alleen maar verder weg.

Het collectief

Als krachtige mensen binnen het vluchtelingenkamp zich weten te verhouden tot wat hen overkomt, kunnen andere mensen zich hervinden, waardoor dit collectief heel sterk door kan werken. Er is een gemeenschappelijke beleving, een groepsgevoel. Er zijn gemeenschappelijke angsten ondergaan, er zijn gemeenschappelijke belevingen rondom verlies en achterlating van zaken, en rond het thema onzekerheid. Dit maakt dat er sneller

een groepsauraveld ontstaat dan doorgaans. Daardoor wordt buitengewoon ingrijpend meegeleefd met emoties van anderen. Als er innerlijk sterke mensen aanwezig zijn, is dat extra genadevol voor het eigen herstel.

Leven in een vluchtelingenkamp heeft een veel grotere impact dan in een normale samenleving. Wanneer gemeenschappen weten dat er bijvoorbeeld voor hen gebeden wordt, alom, dat er mensen onderweg zijn ter hulpverlening, dat het internationaal nieuws is, dat er bezorgdheid is, ontlenen vluchtelingen daar steun aan. Maar als er vele maanden voorbijgaan en mensen voelen zich wel besproken maar er gebeurt weinig of niets, dan ontstaan depressies, groepsdepressies.

Hulpmiddelen voor de vluchtelingen in kampen

In vluchtelingenkampen dient gelegenheid geboden te worden om vele kleine vuurtjes te laten branden waar omheen mensen plaats kunnen nemen. Wie langdurig in vuur staart, zittend te midden van anderen, voelt gemeenschappelijkheid herleven. Het is geen kostbare aangelegenheid maar zeer betekenisvol voor vluchtelingen.

Lage klapstoeltjes kunnen ter beschikking worden gesteld. Stoeltjes waarbij de leuning wat naar achteren wijkt en waarbij de benen licht gestrekt kunnen worden met steun in de rug. Door deze houding wordt het lichaam naar achteren bewogen, waardoor een gevoel van innerlijke steun wordt opgeroepen en de benen kunnen ontspannen.

Een derde punt van belang is het instellen van gemeenschappelijke slaaptijden en de gehoorzaamheid om zich daaraan te houden. Bij wisselende slaaptijden wordt iedereen moe door de interactiepatronen die doorgaan terwijl anderen rust willen. Een collectief slaapritme is daarom gewenst. Dan waart er ook de minste emotie rond, want als mensen nog aan het delen zijn en anderen willen al slapen, blijft het veld te onrustig.

Mensen die in vluchtelingenkampen leven hebben er behoefte aan dat ze aangesproken worden door mensen uit andere regio's, door mensen van hun volk of vanuit de internationale gemeenschap, die zich inleven in wat er in een kamp wordt meegemaakt. Dit kan zichtbaar gemaakt worden door grote witte schermen in het kamp op te stellen en periodiek uitzendingen te laten zien van betrokken mensen, die met hen begaan zijn en meelevend, waardoor ze merken dat er aan hen gedacht wordt, voor hen gebeden wordt.

Daarnaast is het belangrijk dat er met de kinderen aparte projecten worden opgezet waarin kinderen uit andere landen hun meeleven vertolken. Vluchtelingen hebben een buitengewone behoefte aan medeleven en bemoediging vanuit allerlei richtingen in de wereld. Dat houdt de spirit hoog en is relatief gemakkelijk te realiseren.

Verder is voldoende (drink)water in kampen cruciaal omdat mensen buitengewoon veel emoties te verteren hebben en zij lichamelijk snel verzwakken. Het water heeft een helend vermogen, zowel geestelijk als lichamelijk, en dient meer dan gewoonlijk genuttigd te worden.

De spiegeling van het vluchtelingenvraagstuk

Het vluchtelingenvraagstuk spiegelt de mensheid in wat het niet tijdig onder ogen ziet, terwijl men het wezenlijk had kunnen weten. Doordat er te weinig inlevend en gevolg- trekkend stappen ondernomen worden, worden er beelden gecreëerd die dit in herinnering willen brengen, voor de mensheid als geheel. Het gaat voorbij aan een enkele gemeenschap die vlucht of het land waarbinnen het plaatsvindt. Het heeft te maken met de grote gemeenschap van mensen. Het maakt zichtbaar dat binnen de wereldbevolking velen het eigen onderbewustzijn niet verkennen. We durven de wijsheid van het onderbewustzijn nog te weinig aan te nemen. Op wereldniveau beelden groepen vluchtelingen dat uit. Zij hebben daar de pijn en de ellende van.

‘Het vluchtelingenvraagstuk maakt zichtbaar dat velen het eigen onderbewustzijn niet verkennen’

Wat laat het vluchtelingenvraagstuk ons op een dieper niveau zien?

1. Dat we teveel denken over, zonder dat we inlevend zijn.
2. Dat we mensen te weinig gelijk willen trekken, en willen overstemmen.
3. Dat er te weinig gehoor wordt gegeven aan de wezenlijke behoefte van mensen.
4. Dat we mensen te weinig communicatief benaderen als zijnde de moeite waard.

Wat nu opnieuw gebeurt, is dat er geen dialoog wordt geactiveerd, maar bij oorlogsdreiging en terrorisme een aanval wordt gecreëerd. Hoe begrijpelijk dat ook kan zijn, er is een ongelooflijk tekort in de wereld aan dialoog. Terrorismen wordt al lang bestreden maar de bron van het terrorisme, daar wordt niet aan gewerkt. Sterker nog: die wordt genegeerd. Trauma's van weleer etteren symbolisch door in de menselijke psyche terwijl we vergeten aan wondbehandeling te doen.

Strijd levert verdediging op, verdediging levert strijd op. Er is een ander niveau nodig. Een niveau in de vorm van dialoog, van inlevend voelen, van gelijkheid van mensen. Van luisteren naar de wezenlijke behoefte van alle mensen en weten dat elke mens uniek is, en de moeite waard om te zijn.

Door:
Marjo Gijsbers

Schrijver van esoterische romans en
Vriend van Stichting De Vrije Mare
www.marjogijsbers.com